

PAHOROK, nezisková organizácia

BOHUNICE Č.116, 935 05 okres Levice - 036/6330950 - pahorok@stonline.sk
www.pahorok.sk - IČO:0036396539

VÝROČNÁ SPRÁVA

o činnosti a hospodárení neziskovej organizácie

za rok 2009

Obsah výročnej správy

Organizačná štruktúra	3
Registrácia	3
Akreditácia	3
Prevádzka zariadenia	3
Rok 2009	4
Správa nezávislého audítora pre Správnu radu neziskovej organizácie Pahorok č.d. 116	8
Finančné hospodárenie v roku 2009	10
Autentické názory klientov	11
Malá fotogaléria	15
Podakovanie všetkým, ktorí nám pomohli	18

Organizačná štruktúra

<i>Riaditeľ</i>	:	<i>Bc. Štefan Hacaj</i>
<i>Správna rada</i>	:	<i>Ing. Štefan Šafár</i> <i>Bc. Katarína Hacajová</i> <i>Renáta Olajošová</i>
<i>Odborný garant</i>	:	<i>MUDr. Katarína Romsauerová</i>
<i>Psychológ zariadenia</i>	:	<i>Mgr. Karol Zabák</i>
<i>Revízor</i>	:	<i>Emília Udvardiová</i>

Registrácia

Krajský úrad Nitra registroval 10.11.1999 pod OVVS/NO – 3/99 Pahorok ako neziskovú organizáciu poskytujúcu všeobecne prospešné služby so sídlom v Bohuniciach.

Akreditácia

*Vydaná Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky,
Číslo spisu: 10309/2006-I/21 AK*

Prevádzka zariadenia	:	<i>Pahorok n. o.</i> <i>Bohunice č. d. 101</i> <i>935 05 Pukanec</i>
IČO	:	<i>0036 096 539</i>
DIČ	:	<i>2021511448</i>
Bankové spojenie	:	<i>Slovenská sporiteľňa Levice</i> <i>Č. účtu: 0220742516/0900</i>
Kontakt	:	<i>Tel : 036/6330950</i> <i>Fax : 036/6330952</i> <i>Mobil : 0905 752 831</i> <i>0907 157 247</i> <i>e-mail pahorok@stonline.sk</i> <i>has11@stonline.sk</i>

Resocializačné stredisko Pahorok n. o. v roku 2009

Z môjho pohľadu bol rok 2009 najúspešnejší počas celej desať ročnej existencie neziskovej organizácie.

Prvýkrát sme mali finančné krytie na 100%. Neznamenalo to však, že sa dalo vyskakovať. Dotácia na jedného klienta 150.000 Sk na rok je už osem rokov. Je zbytočné pripomínať, že odvtedy sa niekoľkokrát upravovali ceny energií, potravín aj služieb. Skôr je zarážajúce, že na ľudí vo výkone trestu je suma na rok 350.000 Sk. Pritom klienti resocializačných stredísk sa z väčšej časti zaradia do spoločnosti.

Nie je to také samozrejmé. Režim, rôzne druhy terapií, celkový prístup ku klientom a v neposlednom rade ich aktívny prístup meniť seba, svoje hodnotový rebríček, flustračnú toleranciu...

Chcem tým povedať, že odmena za vykonanú prácu v tomto štáte nemá žiadne pravidlá. Vôbec nie je mojím zámerom dotknúť sa štátnej správy. Skôr to, že práca v resocializačných strediskách je náročná tak po psychickej ako aj fyzickej stránke a keď sa k tomu pridajú neustále obavy financovania, dochádza často k vyhoreniu sociálnych pracovníkov. Odbočil som, asi preto, že stále snívam o tom, aké by to bolo mať istotu, istotu financovania.

Vrátim sa späť. Rok sme začali zimnou terénnou terapiou. Prekrásne prostredie Španej doliny, penzión Klopačka. Dokonca ja snehová prikrývka bola viac ako bohatá. Týždeň strávený na lyžiach dával našim chlapcom obrovskú motiváciu zmeny seba samého, týždeň utužil skupinu ako celok, bol to príjemný relax. Návrat bol bolestivý, ale všetci ho zvládli. Prišli dni pravidelnosti a stereotypu. Pracovná terapia zameraná na budovanie prístreškov pre naše zvieratá, chlapci sa učili novým zručnostiam. Od murárskych prác cez prácu s drevom, tesárske práce na oprave strechy. Podarilo sa nám rozšíriť priestory pre ustajnenie zvierat. Vietnamské prasiatka, ktoré sme dostali do daru, sa u nás veľmi rýchlo udomácnili. Zatiaľ chov týchto prasiatok hodnotím ako najefektívnejší, vysoké prírastky a najnižšie náklady.

Pomaly prišlo leto a rozhodnutie skúsiť letnú terénnu terapiu pri mori. Nebolo to ľahké rozhodnutie, prevziať zodpovednosť za partiu závislákov, ktorí nie vždy sú presvedčení, že už bolo dost „kariéry“.

Vedel som, že máme kvalitný team, sociálnych pracovníkov a klientov vo vyššej fáze, ktorí zvládnu „more“.

Prišiel čas odchodu do Chorvátska, lokalita Omiš – omišská riviéra. Celý pobyt bol perfektný. Ciele, stanové pred odchodom sa nám podarilo naplniť. Asi najhoršia bola autobusová doprava, počasie nám veľmi neprialo, pre nás to bola skôr výhoda. Menej opaľujúcich sa dievčat a žien hore bez, menej predpokladov k nečakanému odchodu. Sme mužská komunita a s matkou prírodou sa bojovať nedá. Úžasné bolo, že po návrate sme mali len jeden predčasný odchod. Pre ostatných to bolo množstvo nových zážitkov, aký krásny môže byť čistý život.

V októbri sme cez projekt dostali dve jalovičky zo zariadenia v Žákovciach – projekt HEIFER international. Jalovičky boli vysokoteľné. Bolo to zas niečo nové pre personál aj pre našich klientov. Chlapci sa najviac tešili na mlieko, tvor, syr a všetko, čo prílejší stravu.

Počas celého roka 2009 sme pravidelne v rámci prevencie absolvovali besedy na školách rôzneho typu. Pre vyššie fázy to bola nová skúsenosť, pre žiakov zmena metódy prevencie od teoretických prednášok k praktickým skúsenostiam prežitého rovesníkov.

Rok 2009 bol pre nás významný aj tým, že traja klienti absolvovali a ukončili pobyt v našom zariadení a vrátili sa späť k rodinám.

Na záver ďakujem pani primárke MUDr. Romsauerovej, garantke nášho zariadenia, nášmu psychológovi Mgr. Karolovi Zabákovi, celému teamu pracovníkov resocializačného stredisku Pahorok, tím, ktorí nás podporili 2% z daní, starostovi obce Bohuníc pánovi Vladimírovi Gábršovi, občanom obce a všetkým, ktorí pomohli pri zabezpečení plynulého chodu zariadenia.

Veľké ďakujem Vám všetkým.

Bc. Štefan Hacaj
riaditeľ n.o.

Pahorok a desať rokov existencie

Koncom 90-tich rokov sme sa báli, že Slovensko zaplaví drogová pandémia. Neustále rástol počet závislých, plnili sa nimi prevažne psychiatrické oddelenia, rástla kriminalita a nešťastní rodičia drogovu závislých detí obchádzali jedny dvere za druhými ,aby zachránili svoje deti. Resocializačných zariadení bolo ako šafránu a postupne narastal aj hnev zdravotníkov, ktorí si nevedeli poradiť drogovu závislými a dílermi, ktorí ich obchádzali už počas liečenia. Situácia sa však zmenila, drogy nie sú už doménou veľkých miest, vytvorila sa u nás komunita tridsiatnikov a štyridsiatnikov závislých, ktorí sú buď na substitučnej liečbe, ale si liečia vážne následky intravenózne aplikácie pri hepatitíde či HIV. Drogy nie sú výlučnou záležitosťou bohatých, ale sa dostali aj do malých dediniek. Drogy zasiahli rodiny, ktoré musia každý deň bojovať o základné sociálne a ekonomické istoty. Ich deti sa dostali do problémov, na ktoré už sami nemajú dostatok sily a odvahy sa pozrieť. Mnohí drogovu závislí tak zostali sami. Vznikla tak skupina závislých, ktorí zostali mimo záujmu spoločnosti.

V našich ideálnych plánoch sme vždy chceli pracovať s celou rodinou, chceli sme vytvárať pre našich klientov podmienky, ktoré by im umožnili bezpečný návrat do rodiny a následnej sociálnej integrácie. Našimi chlapcami však už sú často chlapci, ktorí sa ani nemajú kam vrátiť, musia začínať úplne odznovu. Nemajú doma žiadne sociálne či citové zázemie. Oveľa sme začali klásť na klásť na sociálne podmienky a vytváranie domova pre „naše metrovice“.

Prácu, plánované konanie bez drog. sebadisciplínu ako aj pravidelný čas na oddych a relaxáciu sme sa snažili vštepiť chlapcom ako hodnoty už počas celej resocializácie. Ak ale nemali dostatočnú podporu v ich rodinách, tak sme im chceli dať pocit domova, citového zázemia a podpory u nás. Dom na polceste je našou ďalšou metou. Tu sme nasmerovali naše ciele v minulom roku, aby sa resocializačný progres neminul účinkom.

Chlapci v resocializácii nie sú tí, čo boli pred 10 rokmi. Potrebujú viacej pomoci, nemajú osvojené takmer žiadne záujmy, ich zážitkový svet je často chudobný alebo spojený s drogovou činnosťou. Oproti predchádzajúcej generácii drogovu závislých nemajú často dostatočné citové základy v rodinách. Preto už hovoríme na Pahorku nielen o rodine ale aj domove, kde nájde každý svoje korene, zážitky a kus histórie svojho života. Znovu stretne tu svojich bratov.

Chlapci, ktorí sú už samostatní, často sú veľmi dobre i pracovne zruční, ale chýba im práve ten pocit domova, ktorý si hľadajú veľmi ťažko a čo im bráni k práci a vytváraniu si nových vzťahov v okolí.

Pocit domova, bezpečia a istoty to sú základné potreby, ktoré sme si postavili ako základné ciele. Veríme, že budú mať i naďalej opodstatnenie.

Domov by malo byť miesto, kde nie je človek pripútaný násilím, citovo závislosťou na svojich blízkych či svojou ekonomickou beznádejou, ale miestom kde sa človek rád vracia, oddýchne si, rád stretne svojich blízkych a znovu sa posilnený vracia za svojimi cieľmi. Takými sme na Pahorku chceli byť pre všetkých chlapcov a blízkych minulý rok a chceme byť takými aj naďalej.

MUDr. Katarína Romsauerová
odborný garant zariadenia

Pohľad späť

Obzerať sa naspäť za predchádzajúcim rokom je len krátkym momentom, ako pohľad do spätného zrkadla v aute. Hoci sa nám môže zdať, že vieme dobre šoférovať, i tak potrebujeme sledovať všetko čo máme nielen pred sebou, ale aj vedľa a čo zostalo za nami. Každým dňom sa vydávame na novú cestu, naberať kilometre skúsenosti a usilujeme sa o predovšetkým o bezpečnú a šťastnú cestu.

Resocializácia nie je len zabehanou trasou. Každým dňom sa usilujeme približovať našim chlapcom ich ciele, ktoré majú často na dosah v maličkostiach a radostiach bežného života. Snáď sa nám to darilo oveľa viacej ako predtým. Mohli sme sa viacej sústrediť na terapeutické aktivity ako na neustále hľadanie finančných zdrojov na udržanie prevádzky. To zrejme sa odzrkadlilo i v menšiemu počte odchodov a lepšej motivácie chlapcov k udržaniu sa v na udržanie v a stabilite chlapcov. Motivácia chlapcov k resocializácii bola častou našou témou dlhých odborných debát, hľadania náznakov ich straty, zmeny cieľov či terapeutických plánov. K tomu potrebujeme veľmi podrobne poznať ich históriu, rodinné pozadie, prípadnú dissociaľnu minulosť, ale i veľmi diferencovane rozpoznávať i diskkrétne znaky cravingu.

Nie sú to len chlapci v rámci resocializácie ale aj metrovice-úspešní absolventi resocializácie, ktorí si našli na polceste miesto na Pahorku. To nás veľmi teší, pretože sú dobrým príkladom pre začínajúcich chlapcov. Sú už zrelší, často aj šikovnejší a zručnejší. I vďaka nim sa nám pekne rozrastá naša zvieracia farma, skrášlila záhrada a naučili sme sa novým remeslám. Je nás viac, sem teda silnejší a máme väčšiu istotu v resocializácii. Terapeutický tím sa tiež cíti sebavedomejší, ale len tak potichu, s príjemným pocitom, bez kriku či chvály.

Pri zmienke terapeutický tím sa nám však stále vytvárajú vrásky. Hľadáme ďalších nadšencov ľudí, ktorí by majú nielen vzdelanie aj vzťah k takejto práci. Stále sa nám nedarí nájsť ľudí u ktorých sa spája vzdelanie, s terapeutickým výcvikom a zároveň zapálením pre prácu. Stretávame sa tu častým problémom pomáhajúcich profesií. Život v terapeutickom komunite oveľa viac presahuje štruktúru neziskovej organizácie.

Táto profesia si vyžaduje celú osobnosť, s ochotou angažovať do práce vlastné prežívanie a postoje zároveň s odborným nadhľadom a odstupom od prípadnej záťaže v terapii. Veríme, že sa uspejeme. Nezostali sme však uzatvoreným spoločenstvom pred okolitým svetom. Zo začiatku sa to mohlo zdať nezainteresovaným snád' čudné. Chlapci sa učia dodržiavať pravidlá, ktoré ich chránia pred prípadnými drogovými pokušeniami. Naučili sme sa byť aktívni v našom najbližšom prostredí a zároveň si zachovať rád terapeutického prostredia. Dobře spolupracujeme s obcou, ktorá nás vníma ako súčasť obyvateľstva, podieľame sa na blízkych ekonomických aktivitách a využívame prírodné zdroje okolitej prírody.

Napriek tomu, že sme tu už vyše desaťročia, a sme tiež aj organizáciou ľudí, ktorá má už bohatý zástup klientov a ich rodín, ktorí sa tešia z zdravého životného štýlu bez drog dostávame sa často do situácie, že potrebujeme vysvetľovať opodstatnenosť a zmysel našej činnosti. Pahorok nie je prvoplánovou organizáciou, ktorá reaguje na módné trendy sociálnej práce. Systém našej práce vznikol nielen praxou ale aj štúdiom v zahraničí a v čase, kedy sa o resocializácii na Slovensku viac rozprávalo ako v skutočnosti aj niečo robilo.

Nejde nám o uzurpovanie si patentu na rozum, ale o korektný partnerský prístup zo strany štátnych či lokálnych štátnych inštitúcií.

Terapeutická komunita je však aj našim zdrojom energie. Dobíjame sa ňou nielen pre prácu s chlapcami a ich rodičmi. Nachádzame v nej radosť, súdržnosť a motiváciu a chuť prekonávať každodenné problémy. Na nej nám najviac záleží, budeme jej aj naďalej podriaďovať všetky naše ciele. Tak si držíme palce i v nasledovnom roku a pozerajme sa už dopredu....

Mgr. Karol Zabák
psychológ zariadenia

Správa nezávislého audítora

Správa nezávislého audítora pre Správnu radu neziskovej organizácie Pahorok n.o., č.d. 116

Uskutočnil som audit priloženej účtovnej závierky Pahorok n.o., Bohunice č.d.116, ktorá obsahuje Výkaz o majetku a záväzkoch k 31. decembru 2009, výkaz o príjmoch a výdavkoch za rok končiaci k tomuto dátumu.

Zodpovednosť manažmentu za účtovnú závierku

Manažment neziskovej organizácie je zodpovedný za zostavenie a objektívnu prezentáciu tejto účtovnej závierky v súlade so Zákonom o účtovníctve č. 431/2002 Z. z. v znení jeho dodatkov. Táto zodpovednosť zahŕňa návrh, implementáciu a zachovávanie interných kontrol relevantných pre prípravu a objektívnu prezentáciu účtovnej závierky, ktorá neobsahuje významné nesprávnosti v dôsledku podvodu, alebo chyby, ďalej výber a uplatňovanie vhodných účtovných zásad a účtovných metód, ako aj uskutočnenie účtovných odhadov primeraných za daných okolností.

Zodpovednosť audítora

Mojou zodpovednosťou je vyjadriť názor na túto účtovnú závierku na základe môjho auditu. Audit som uskutočnil v súlade s Medzinárodnými audítorskými štandardmi. Podľa tých štandardov mám dodržiavať etické požiadavky, naplánovať a vykonať audit tak, aby som získal primerané uistenie, že účtovná závierka neobsahuje významné nesprávnosti.

Súčasťou auditu je uskutočnenie postupov na získanie audítorských dôkazov o sumách a údajoch vykázaných v účtovnej závierke. Zvolené postupy závisia od rozhodnutia audítora, vrátane posúdenia rizika významných nesprávností v účtovnej závierke, či už v dôsledku podvodu, alebo chyby. Pri posudzovaní tohto rizika audítor berie do úvahy interné kontroly relevantné pre zostavenie a objektívnu prezentáciu účtovnej závierky v účtovnej jednotke, aby mohol navrhnúť audítorské postupy vhodné za daných okolností, nie však za účelom vyjadrenia názoru na účinnosť interných kontrol účtovnej jednotky. Audit ďalej obsahuje zhodnotenie vhodnosti použitých účtovných zásad a účtovných metód a primeranosti účtovných odhadov uskutočnených manažmentom, ako aj zhodnotenie prezentácie účtovnej závierky ako celku.

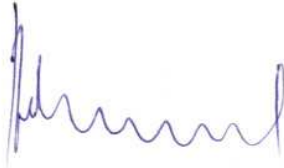

Som presvedčený, že auditorské dôkazy, ktoré som získal poskytujú dostatočné a vhodné východisko pre môj názor.

Názor

Podľa môjho názoru účtovná závierka poskytuje pravdivý a objektívny pohľad na finančnú situáciu neziskovej organizácie Pahorok n.o., č.d. 116 k 31.12.2009 a na výsledky jej hospodárenia a peňažné toky za rok končiaci k danému dátumu v súlade so Zákomom o účtovníctve.

13. mája 2010

Ing. Jozef Adamkovič
Zodpovedný audítor
Licencia SKAU č. 491
Orgovánová 2565/7
955 01 Topoľčany

Prehľad príjmov a výdavkov za rok 2009 v EUR

Počiatkový stav k 1.1.2009

Pokladňa	0,00
Bežné účty	21.947,14
Spolu	21.947,14

Príjmy za rok 2009	
Nitriansky samosprávny kraj	72,611,00
Ministerstvo financií SR a Úrad vlády SR	16.885,17
Poplatky za služby	13.185,26
2% z daní za rok 2008	3.285,81
Zdaňované príjmy	529,98
Ostatné príjmy	212,00
Prijaté úroky	14,56
Príjmy spolu	106.723,78
Výdaje za rok 2009	
Nakupované služby	34.679,73
Mzdové náklady	36.795,87
Odvody poisťného	11.620,38
Prevádzková réžia	30.107,32
Ostatné výdaje	948,03
Rekonštrukčné práce a investície	8.373,98
Výdaje spolu	122.525,31

Konečný stav k 31.12.2009

Pokladňa	1.745,34
Bežné účty	2.279,23
Spolu	4.024,57

„Resoc šitý na mieru“

Veľmi veľa pohľadov má táto téma a hlavne záleží od toho, kto ako rozmýšľa. Keď som prišiel, teda musím sa opraviť. Sám som nechcel ísť nikam, tak ma mamina doviedla, lebo vedela, že potrebujem pomoc. Trocha som vedel do čoho idem, ale aj tak som si predstavoval, že každý deň vstanem a niečo budem robiť. Aj tak by ma nenapadlo, že môžem mať problém s resocom a že kde sa bude dať, tam sa budem zašívvať a schovávať, aby ma nikto nevidel. Tvrdil som a ešte som si aj o sebe myslel, že zvládnem každú osobu. Ved' som v pohode ako každý vonku. Vystriedal som veľa osôb a myslel som si, že koľko ja toho viem. Ale prečo som vystriedal toľko osôb a prečo som bol každú chvíľu niekde inde som nechcel priznať. Vôbec to nebolo o tom, čo som si myslel, že ja všetko zvládnem. Fetoval som a od toho sa odvíjalo všetko. Kam som prišiel, odtiaľ ma vyhodili, alebo som odišiel. Bol som lenivý a nič som nevedel poriadne spraviť. Veľmi dlhý čas mi trvalo kým som pochopil, že sa sám neviem uživiť tým, ako robím. Nechcel som ani len pripustiť, že mi to robí problém. Stále si ma všímali kým som stál a odpočíval, ale keď som robil, tak si ma nikto nevšimával. To boli moje slová, na ktorých sa dá teraz len zasmiať, pretože to bol iba nezmysel, aby som zakryl to, že sa mi nechce. Nevidel som žiadny zmysel v tom, že som resocom mohol zmeniť moju lenivosť, moju ľahostajnosť, môj prístup a vlastne môj život. Lenivosť. Čo to vlastne je? To že nespravím veci hneď, ale že ich odkladám do vtedy, kým ich nespraví niekto iný. Žil som tak a tak som to skúšal aj tu. Ale v tom celom nastala zmena. Nikto nespravil tie veci za mňa. Nikto nepoupratoval, nenavaril, nepoumýval sa za mňa. Všetko som to musel robiť sám. Veľmi mi to vadilo a prekážalo a nevedel som, či je na tom niečo dobré. Mamina na mňa kričala – poumývaj riad a jediné čo som jej povedal bolo potom... Viem, že zmena života nie je to, že budem utierať umývadlo do sucha, ale to uvedomenie si, že si musím po sebe poupratovať a a nespoliehať sa nato, že to niekto spraví. Samozrejme že to je ruka v ruke s tým, že som flákal veci, nerobil ich poriadne a keď som niečo robil tak dlho, kým mi niekto nepovedal, že aby som to nechal tak, ale to sa nestalo. Od vtedy som začal veci robiť ja, aj keď som mal problém, že som nespravil veci poriadne a klamal som, po čase ma to zožralo. Trvalo mi dlho, kým som pochopil, že s fetom sa žiť nedá a jediná cesta akú mám na život je Pahorok. Keby nebolo Pahorku, tak sa krútim vo všetkých tých sajrajtoch ako sú psychiatrické liečebne a dokolečka, až kým neprídem na vrchol svojho kopca a odtiaľ sa niet kam vrátiť. Keď som si uvedomil prečo som vlastne tu, že mám problém už vonku, tak som začal brať veci vážne. Mal som pár prešľapov, že miestami nebolo toho, aby som posúval dopredu, stále som sa vracal späť k fetovaniu. Stále som vonku riešil veci, že som zutekal pred problémom a riešila ho za mňa rodina. Napadlo ma aj tu to, že najlepšie by bolo zutekať. Keď bolo niečo ťažšie, alebo som to nechcel, kusať sa cez problém, tak som chcel ujsť. Tu som sa naučil prejsť cez problém s tým, že za moje rozhodnutie som bral zodpovednosť, či už som sa rozhodol zle, alebo dobre. Bohužiaľ toho zlého je asi viacej. Naučil som sa prijímať aj veci, čo sa ťažko počúvajú a sú neprijemné. Zatiaľ som to zhrnul tak, že na začiatku sa mi vôbec nič nechcelo a myslel som si, že sa nepotrebujem zmeniť a najlepšie by bolo keby mi všetci dali pokoj a ja by som nič nemusel. Keď som si začal uvedomovať veci, tak som pochopil, že to také jednoduché nebude, že ja musím niečo spraviť preto, aby som sa pohol a začal aj trochu rozmýšľať. Stále som ale v sebe mal veci, ktoré ma brzdi.

Ked' som si začal uvedomovať veci, tak som pochopil, že to také jednoduché nebude, že ja musím niečo spraviť preto, aby som sa pohol a začal aj trochu rozmýšľať. Stále som ale v sebe mal veci, ktoré ma brzdili. Stále som dúfal, buď nejaké úľavy, alebo čo sa týkalo života vonku, že aspoň budem môcť piť, že to budem môcť ukontrolovať. No a ako čas ubiehal, tak som bežal s ním. Začal som sa venovať tomu, že chcem zmeniť svoj život. Stretol som sa pár krát s rodinou a tak som videl aj to, že ma majú radi aj potom všetkom, čo som robil a vyvádzal. Tam si spomeniem aká bola mamina zničená keď ma doniesla, ako zle vyzerala, ja som sa s ňou nerozprával. Teraz keď sa stretneme som rád, že keď si tak seba predstavím niekde dolu a z výšky na seba pozerám, že som rád s maminou a ona je rada, že sa vraciam pomaly, ale do toho normálneho, čistého života. Nikdy som jej s ničím nepomohol, ešte aj keď ona niesla ťažšiu tašku a teraz mám z toho zlý pocit, keď ma chce obdarovať a robiť za mňa veci. Som rád, že jej môžem pomôcť a pomaly jej vracať život, ktorý musela so mnou trpieť. Teraz viem, že keď nespravím veci poriadne, o čom to je a kam ma to tiahne. Na začiatku som nechápal starších chalanov, že čo sa do mňa stále starajú, čo ich tak na mne zaujíma, ale teraz, keď som ja ten starší brat viem, že musím odovzdať, čo mi bolo dané a budem to robiť ako najlepšie viem a tak, aby som najviac naučil chalanov na začiatku. Že nie je cesta, keď budem vylihovat' a nič nerobiť a ešte mi budú nosiť jedlo do postele, ale vo všetkom ísť na seba tvrdo. Nechce sa mi a just to spravím, lebo viem o sebe, že som lenivý, tak sa prekonám. U nás sa hovorí, že to nejde hneď a že treba čas. Aj som ho mal, ale zbytočne som si ten čas vytváral sám. Včera som bol u deda videl som všetko, čo okolo mňa len tak bežalo. Tam bolo ten čas naozaj vidno. Nie je zabitý ten čas, to by bola veľká sprostosť. Sprostosť na tom celom je, že dlho trvalo, kým som pochopil, že sa s fetom nedá žiť a to čo som na začiatku zanedbal, ma na teraz počkalo teraz ku koncu. To sa budem snažiť aj od chalanov, aby nerobili taktiež blbé chyby ako ja, že ten život je oveľa krajší. Teraz sedím na chate a píšem. Veľmi som sa bál prvého stretnutia s otcom, lebo sme nemali dobrý vzťah. Teraz sme spolu druhý krát a keď sme odchádzali videl som, že sa usmieva, keď ma vidí. Tak vlastne čoho sa tak strašne bojím? Čo je na tom také ťažké? Ved' nefetujem a idem dávať vzťah do kopy. Aj keď mám občas pocit pri otcovi ako keby sa nič nestalo, som rád, že vôbec so mnou komunikuje a dávame ten vzťah do poriadku. Takže jedine ako to môžem zhrnúť, že aký resoc je šitý na mieru pre feťáka. Tvrdý, vážny. Žiadna mäkká cesta a úľavy. Som rád, že chalani predomnou na to prišli a spravili Pahorok takým, aký je a som rád, že aj ja som Pahorok.

Matej 94

„Čo tu vlastne chcem“

Na túto otázku je veľa odpovedí, avšak jedna je istá, „fetoval som“. Ono sa to vlastne začalo tak nevinne, že som si nikdy nemyslel, že tu budem a toto písať už vôbec nie.. Keď som sem prišiel, tak to veľmi nebolo o tom, čo tu chcem, ale čo chce otec, že som tu, prečo ma sem dal, tak dlho tu byť? To boli otázky, ktoré som si dával každý deň, niekoľko mesiacov. Počas tých mesiacov v I. fáze som zistil, čo všetko treba urobiť, aby som bol na tom tak ako chalani na vyšších fázach, byť rozhodný a držať slovo, nech je už akékoľvek.

Veľa sa mi z toho nepodarilo, aj keď som si myslel, že áno. Majster sveta sa vo mne nezaprel, ako som to mal vo zvyku a nechcel som si nechať pomôcť od ostatných a všetky problémy som sa snažil riešiť sám, bez pomoci, s vlastnou hlavou, tak to aj dopadlo. o 4. mesiacoch som sa rozhodol, že to zabalím a začal som sa správať arogantne a snažil som sa len o to, ako zbabelo vypadnúť, všetko mi bolo milšie, ako režim a ľudia tu. Dotlačil som to až tam, že som sedel uzavretý a plakal som nasratý a Štefan s Katkou sa mi snažili pomôcť všemožnými spôsobmi. Chceli, aby som raz bol čistý. Ja som však chcel ísť za každú cenu a nedal som si to vyhovoriť. Som tvrdohlavý ako baran a dôvod bol možno aj ten, že som urobil veľa kokotín a prešlapov, ktoré som nechcel riešiť a znášať za ne následky a to že som ešte aj zobral veci Maťovi, aby som mal potom nejaké peniaze, tak som trucoval až kým som nevolal s mamou, pretože aj ona bola dôvod na to aby som odišiel lebo bola tu asi týždeň pred mojim rozhodnutím odísť na a aj otec musel dôjsť a nakoniec som ostal ani neviem prečo vlastne asi, že som nemal kam a na ulicu sa mi nechcelo. No tak som povedal, že som ojebával, že som zobral tie veci a všetko som vyklopil. Vydržalo mi to asi 2 týždne a prebýjal som sa tým „nehovoril som o tom, že zabojujem s feťákom vnútri“ a to bola chyba. Prišla pracovka ako každý deň a mne moje haluze prerástli cez hlavu a na 11. 00 na obed som preskočil plot, zobral som jedlo chalanom a šiel som si za svojim chorým snom. Vysníval som si, že pôjdem za mamou a budem u nej žiť šťastný a pokojný život, nebudem fetovať a poviem im pravdu, že ma nechceli pustiť a bludy proste. Ale ako som preskočil ten plot, náhle sa mi myšlienky otočili a začal som rozmýšľať, že keď sa to nepodarí, ako dosiahnem to, aby ma zobrali späť. Išlo mi v podstate len o to, aby som mal kde prežívať, nezaujímalo ma, čo so im spôsobil a ako som im ublížil. No však stalo sa, čo som nepredpokladal a keď som zazvonil u mamy, dvere boli zavreté a nechceli ani počuť o tom, že by som ostal u nich. Všetko sa rúcalo, ako domček z karát a ja som bol na vrchu a padal som dole. Nič iné mi neostávalo, ako zmiznúť zasa a všetkých vytrestať za to, že som si pokašľal život. Nikdy som však nevytrestal ich, ale naopak, sám seba som týral vo vnútri, mal som tú noc veľa hlúpostí v hlave, chcel som sa aj zabiť, no keď už som sedel na tom konári s lanom okolo krku, tak som pochopil, čo mi vlastne a že už by som s tým mal niečo spraviť a rozhodol som sa, že teda pôjdem naspäť a poprosil som otca, že nech zavolá Štefanovi, že chcem ísť naspäť, niečo so sebou urobiť. A to bolo možno prvé z mojej strany, že som vedel, že musím niečo v živote zmeniť a postaviť sa sám k tomu, nie zasa utiecť. Vtedy som vedel konečne, čo tu chcem – chcel som, aby som vonku necítil ten tlak toho, čo som urobil, začal som si uvedomovať, že som si posral život a nejde to len tak napraviť, chcel som s tým začať niečo robiť. No išlo to ľahšie ako keď som tu bol prvýkrát, no viac vecí prišlo, čo som nezvládol. Dostal som brata Tamiho a po týždni mi dal zabrat, lebo som bol sračka. Takto sa to vlieklo niekoľko mesiacov, až som síce aj prestúpil do II. fázy, no hneď som to využil na to, že si vyčistím stôl (klamal som a išiel som so všetkým von). A bolo to hajzlovstvo, lebo celý čas som klamal, no vyšiel som s tým až keď som prestúpil a mal som patriť do I. fázy na jeden mesiac, no ja som nechcel prestať klamať, lebo som si nechal niečo z toho klamstva a klamal som zasa. Po niekoľkých dňoch som mal ďalšieho brata, ktorého som už síce zvládol, ale musel som si zasa vyčistiť stôl, to bolo asi mesiac na to, ako som ho čistil prvýkrát.

Chuť fetovať bola veľmi silná a väčšinou vyhrávala nad zdravými úsudkami, ale vždy každým prešľapom a každým krokom vedľa, som sa posunul ďalej. Takže na tej ceste, čo som šiel, nebolo až tak zlého. Keby som to teraz mohol ovplyvniť, tak to zmením, no keby bolo keby, tak by sme boli všetci v nebi. Najviac ale človeka serie to, že som si mohol veľa vecí urýchliť, alebo si aspoň uľahčiť, ale nie, ja som to potreboval takto, tak som to tak aj mal. Bolo kopec roboty, kým som sa prepracoval k tomu, že keď chcem byť čistý, musím dôverovať ostatným a to bezhranične, čo poradia je dôležité. Ešte na konci II. fázy som zasa klamal a zasa som to urobil tak, ako v II. fáze už po prestupe som si stôl vyčistil, vlastne už som mal rozbehnutý vlak a nechcel som prestať klamať, no už som bol skupinou dotlačený a teraz som v konečnom dôsledku rád, že sa tak stalo, pretože som si tým zachránil život. Poslednýkrát, čo som si čistil stôl, som mal odvtedy veľa problémov. Nevedel som sa zbaviť pocitu, že mi niečo chýba a aj som na to prišiel, bol to fet a to, že som nevedel ako sa rozhodnúť, fetovať alebo žiť život s tým, čo prináša, no po pár mesiacoch som zvládol viac problémov, ktoré mi dlho robili problém s tým, aby som šľapal, no keď som bol na vychádzke u videl som, čo môžem získať, keď budem čistý, tak mi došlo, že nie je vlastne nad čím premýšľať a že toto je jediná cesta ako si splniť svoje sny. Čo tu vlastne chcem? Túto otázku som si kládol skoro rok a pol, kým som prišiel na to, že nie je – čo tu chcem, ale čo chcem od seba, od života. A na to je len jedna odpoveď. Chcem sa na seba pozrieť do zrkadla a povedať si – Zvládol si to. A vedieť, že pokoj na duši je to najdôležitejšie, čo môžem získať. A tých vecí je viac, čo môžem získať a to je život, ktorý chcem a žiť je lepšie ako báť sa o život.

Mi'ò 92

„Dovolenka“

Minulý rok niekto spomenul, že by bolo fajn, keby sme mohli ísť k moru. Strhla sa debata o tom, ako by sme tam išli, čo by sme tam robili a tak podobne. No celé sa to zdalo ako utópia a pozeral som sa na to skepticky. Proste sa mi zdalo nereálne a nebezpečné, aby išla partia feťákov vyvaľovať sa na týždeň medzi kopu zábavných podnikov a báb hore bez. Ale Katka sa toho chytila, obehala cestovky, zohnala financie a jedného dňa nám oznámila, že balíme kufre a ideme do Chorvátska. Bolo to super, samé leňošenie na pláži, občas futbal, dobré jedlo, proste dovolenka. Najväčším prekvapením bolo, že sme išli na super adrenalínový výlet – raftovanie po rieke Cetina. Celý tento výlet k moru bol taký, že neskutočné sa stalo skutočným. A som rád, že nikoho z nás neoblbol na toľko, aby sa rozhodol odísť. Chcem jedno veľké ďakujem pre Katku, Štefana, Milana a tiež aj našim rodičom. Ste super a máme vás radi.

Bohdan 112

Fotogaléria

Naša „HubovaĽka“

Oslavy ako ich máme radi

Dovolenka v Chorvátsku

Pod'akovanie

Nitriansky samosprávny kraj

Úrad vlády Slovenskej republiky

Generálny sekretariát Výboru ministrov
Pre drogové závislosti a kontrolu drog
Bratislava
Implementačná inštitúcia

Ministerstvo financií Slovenskej republiky
Centrálne finančná a kontraktálna jednotka
Bratislava
Implementačná agentúra

Protidrogový fond
Ing. Miroslav Žufa
Bratislava

Asociácia adiktologických resocializačných stredísk RSA

Organizácia TENTO, súkromná firma Š.Z. Jamal so sídlom v Nových Zámkoch, Obyvatelia obce Bohunice a starosta obce a všetci príjemní ľudia, ktorých sme mali možnosť stretnúť a ktorí boli ochotní nám prispieť akoukoľvek formou na prevádzku zariadenia Pahorok , nezisková organizácia.

Zo srdca vďaka.

